

Published on www.bilvavi.net

[Home](#) > שיחת השבוע 060 אמור קרובים תשעח

שיחת השבוע 060 אמור קרובים תשעח

פרשת השבוע פרשת אמור בתחילתה נאמר דין של איסור כהנים להטמא למתים מלבד שבעה קרובים אביו ואמו אחיו אחותו בנו בתו ואשתו שלהם מותר להטמאות. על שנאמר כאן יסוד של דין התר טומאה בכהנים דוקא לקרוביו כן התורה מלמדת אותנו שיש גדר דין של קרובים לאדם שבעה קרובים האלה. יש עוד דינים של קרובים כדוגמא בצדקה שנאמר קרוב קרוב קודם. מקרב את קרוביו. ועוד לשונות בדברי חז"ל יש קרוב מצד הלידה מצד טבע לידתו של האדם כמו שהוזכר כאן שבעה קרובים יש דין של קרוב מצד קרובים למקום שבו האדם גר עניי עירך קודמים ועוד אבל יסוד הדבר שנידון כאן הוא נידון שיש לאדם קרובים קרבה לבני אדם מסוימים או קרבה מצד כח ההולדה או קרבה מצד המקום שבו הוא גר. זה גדרי עולם המעשה.

יש את קומת האדם בראשית המדרגה עד אחרית המדרגה ובכל מדרגה ומדרגה שבה האדם נמצא יש לו גדר של קרובים דין קרוביו באותו מדרגה שבו הוא נמצא. בעולם החומר הגמור שבו אנחנו נמצאים אז יש את ראשית היצירה שמכוחו האדם בא לעולם אביו ואמו ומצד כך יש כמו שהוזכר כאן בפרשה דידן דין של שבעה קרובים מצד שורש עצם לידתו של האדם ויש את הקרובים מצד עולם המעשה בפועל היכן שהוא גר נמצא בתוכו עולם החומר שהוא מצוי בתוכו זה מה שהוזכר קרובים עניי עירך קודמים הם הקרובים של האדם. טוב שכן קרוב מאח רחוק הוא קרוב יותר לאדם במידת מה כל אלו אבל גדרי קירבה שהאדם קרוב לדבר מצד החומר כמו שהוזכר או מצד שורש לידתו שבעה קרובים או מצד המקום שבתוכו הוא נמצא בפועל ממש קירבה למקום שבו הוא גר.

אבל כמו שחודד לכל חלק וחלק מקומת אדם יש מציאות של קירבה ומתתא לעילא המדרגה התחתונה כבר הוזכרה ולמעלה מכך האדם בנוי מקומת ההרגשה יש קירבה בקומת ההרגשה של האדם יש מציאות של חיבור שהאדם מתקרב והוא קרוב הלבבות גדולה לגימה שמקרבת את הלבבות יש כח של קירבה לא מצד החומר כפשוטו ולא מצד המקום לפי זה כפשוטו. אלא יתכן בני האדם שמצד המקום הם רחוקים זה מזה אבל מצד מדרגת נפשם מצד ההרגשה שבנפש הם קרובים זה לזה דוגמא בעלמא לא כחל ולא סרק ויעלת חן כאשר יש חן בין בני אדם הרי שהחן מצרף נפשות חן לשון חנים נח מצא חן.

זה לא שיש כאן סיבה מבוררת בגדרי השכל להעמיד מדוע הוא מצא חן אבל כאשר מתקיים ויעלת חן יש מציאות של חן בין בני אדם אז נעשה קרבה נפשית בין בני אדם. וכמו שבעולם החומר הגמור אז יש קירבה מצד ההולדה ויש קירבה מצד מקום מגוריו של האדם כמו שהוזכר כך גם בעולם היותר פנימי יש גדרי קירבה אחרים קירבה כזו שהאדם קרוב מצד ההרגשה מי שחי בעולם החומר הגמור אז הקרבה שלו היא קירבה שהוזכרה בהתחלה קירבה של שבעה קרובים וקירבה של מקום שבו הוא גר וכיון שהתורה נשתלשלה לעולם המעשה ושם אנחנו נמצאים עכשיו כאן נשמות בגוף לכן גדרי הקרבה הדיניים עיקרם ויסודם נאמר על קירבה של הולדה ועל קירבה של מקום שבו האדם גר אבל מי שעיקר חיותו שם או כמעט כל חיותו שם הרי שעיקר תפיסת הקרבה שהוא קרוב הוא קרוב באמת לקרוביו מלידה הוא קרוב למי שהוא גר לידו זה הקרובים שלו טוב שכן קרוב. אבל מי שחי בעולם יותר פנימי הוא חי בעולם של הרגשה אצלו ההרגשה האהבה היראה השמחה וכן על זה הדרך הוא חי בעולם פנימי אצלו הקרבה משתנה יש לו קרובים אחרים.

נחיד את הדבר כאשר האדם נמצא כאן בהאי עלמא נמצא גר בעיר מסוימת אז יש לו קרובים היכן שהוא גר אבל הוא עוקר את עצמו ממקום למקום מכפר לכרך מכפר לכרך וכן על זה הדרך אז מי שקודם לכן היה קרוביו עכשיו הוא אינו בגדר קרוביו הרי שהקרבה הזו היא קירבה שתלויה במקום בחומר שבו הוא נמצא שבעה קרובים אז אביו ואמו אחיו ואחותו בנו וביתו לא שייך מזה לעולם ניתוק אבל אשתו נקנית בשלושה דברים וקונה את עצמה בב' דרכים בגט ובמיתת הבעל הרי שייך

שיהיה ביניהם מציאות של חיבור קירבה ושייך שיהיה בהם מציאות של ריחוק.

בשעה שהאדם יוצא מהעולם הזה הקרבה של המקום שבו הוא נמצא הוא כבר לא קרוב אולי יש לו את אלו שנמצאים לידו שקבורים לידו קרוב בבית הקברות אבל הרי זה החלק התחתון שנשאר כאן בהאי עלמא הקרבה של שבעה קרובים קירבה של שבעה קרובים עיקרה ויסודה מסתלק זה לא נשאר ראשית בן איש לאשתו קונה את עצמה בגט ובמיתת הבעל הקרבה הזו מתנתקת היא מותרת לאחר אבל אפי' השש קרובים אחרים אביו ואמו אחיו אחותו בנו וביתו עיקר יסוד הדבר כבר אינו קיים קירבתם יש עוד איזשהו לבוש דק שנשאר לאדם מצד כך יש מדיני הדבר שכן צריך לומר קדיש על אביו להתפלל לפני העמוד וכן על זה הדרך כל אלו מחמת קירבה דקה שנשארה.

אבל כאשר הנשמה נפשטת מן הגוף היא עולה לעילא באופן שלם החיבור שהיה בין האדם לשבעה קרובים החיבור הזה הרי התחדש בשעה שהוא בא כאן לעולם זה השבעה קרובים שנתחדשו כשהנשמות הללו היו בשורשם לעילא במקום עליון בגן עדן ולמעלה מכך זה לא היה אביו זה לא היה אמו זה לא היה אחיו זה לא היה אחותו זה לא היה בנו זה לא היה ביתו לא בהכרח כלל שהם היו קרובים. הרי שכל הקרבות הללו א"כ קירבה של מקום קירבה של אישה ויתר ע"כ אפילו הקרבה היותר דקה של ששה קרובים שהוזכרה היא לא קירבה מוחלטת היא קירבה לזמן. היא קירבה שמיתחילה היא לא היתה היא קירבה שמתקיימת לזמן והיא קירבה שהיא עתידה להסתלק זה גדרי הקרבה.

אם האדם חי כאן בעולם החומר ועיקר כל החיים שלו זה עולם החומר אז את הקרבות האלו הוא מכיר הוא כמעט לא מכיר קרבות אחרות בשעה שהוא יסתלק מן העולם אין לו הכרה אמיתית בקרבות פנימיות יותר נמצא שהוא הופך להיות בדד ישב מחוץ למחנה הוא הופך להיות מציאות נבדלת אין לו צירוף לאחרים כשהוא נפטר אין שום הכרח שהשבעה קרובים יהיו יחד עמו מבואר בדברי רבותינו שמחמלת הבורא יתברך שמו על האדם בשעה שיוצא מן העולם הזה מגיעים קרוביו לקבלו ע"מ להשקטו כקבלת פנים כשאדם בא למקום חדש אבל לאחר מכן עד"כ הם הולכים להם הוא נשאר לבדו. כי הקרבה שנמצאת כאן של שבעה קרובים היא העיקר קובעת אדם נפטר טבע הדבר שבני אדם שמלווים אותו בני עירו מלווים אותו למקום קבורתו אבל לאחר מכן כמו שאומר ר' עקיבא איגר הידוע באיגרתו כל אחד הולך ומסתלק והוא נשאר שם לבדו הקרבות האלה הם קרבות זמניות ולא בעצם.

אבל הקרבה הנפשית הרגשית היא קירבה שאינה תלויה בחומר היא איננה תלויה בעולם המעשה היא תלויה במעמקי הנפש ומצד כך אוהבים שאחד מהם מסתלק מן העולם האהבה שבדבר היא איננה בטלה היא ממשיכה האהבה שאיננה תלויה בדבר כאהבת דוד ויונתן היא אהבה פנימית היא עולם של הרגשה נקי טהור זך המציאות של אותה קירבה היא קירבה מצד התפיסה הפנימית של האדם תפיסה פנימית היא לא תלויה במקום המקום יכול להוסיף על גביה אבל היא איננה תלויה במקום היא איננה תלויה בזמן היא לא תלויה במדרגת החומר אלא היא נמצאת בעולם הפנימי של האדם.

כשבים לדקדק את הדברים כל אחד מאתנו יש לו קרובים בעיר יש לו קרובים מצד בני משפחה אם לא גר שנתגייר ורווק יש לו קרובים ויש לו את אלו שהוא קרוב אליהם מכח ההרגשה. כאן המבחן העמוק שבנפש למי הוא מרגיש בעצם יותר קרוב רב בני האדם מרגישים את הקרבה שלהם לבני משפחה יש כאלה שיש להם כמובן את המחלוקת זה סוגיה אחרת אבל רב בני אדם מרגישים את הקרבה לבני המשפחה או לאלו שהם גרים עמהם וכדומה אבל ככל שהאדם נעשה פנימי יותר עיקר הקרבה שלו היא בעולם הפנימי שלו זה ודאי שגדרי הדין למעשה השתלשלו לעולם המעשה לעולם החומר ולכן יש דין של שבעה קרובים יש דין של ענין עירך קודמים כמו שהוזכר ראשית תחילת הדברים. אבל עיקר חייו של האדם הוא חי בעצם באותו תפיסה פנימית אם הוא חי שם אם הוא זוכה לחיות שם אז עיקר הקרבה שלו היא קירבה פנימית לא קירבה חיצונית.

אבל יתר על כן למעלה מקומת עולם ההרגשה של האדם יש את קומת המחשבה שם כבר יש סוג של קירבה עוד יותר עמוקה הקרבה החיצונית והתחתונה היא בעולם החומר שבעה קרובים מקום וכדומה כמו שהוזכר הקרבה היותר פנימית שכבר שייכת לעולם הפנים ומנותקת מתפיסת החומר כחומר הוא קירבה של הרגשה ללא כחל לא סרק בויעלת חן אבל הקרבה העוד יותר עמוקה בקומת אדם בכח המחשבה שנמצא בגולגלת בראש שם האדם מתחבר לפי מהלכי הדעת. לפי מהלכי הדעת שם הוא מתחבר.

ניתן דוגמא בעלמא ע"מ להמחיש את הדברים אדם שזכה ללמוד תורה זכה באמת ללמוד תורה לזכות לחלקו שלו בתורה לאחר ימיו ושנותיו כאן בעולם דשנים ורעננים יהיו להגיד כי ישר ה' הוא יוצא כאן מן העולם החומר ועולה לעולם העליון ופוסקים לו זה מיעוט אבל פוסקים לו שילך ישר לגן עדן זה מיעוט קטן מאד אפשר כמעט להגדיר אותו כמיעוט שאינו מצוי זה ההגדרה של אלו שהולכים ישר לגן עדן לאיזה מקום גן עדן הוא ילך כמובן כהגדרה מאד כוללת לפי המדרגה שלו כך המקום הראוי לו להיות באותו גן עדן יש ג"ע התחתון של הרגשה ג"ע עליון של קומת המחשבה ולפי הזדככותו בהרגשותיו והזדככותו במחשבותיו זה המדרגה שיש לו זו הגדרה כוללת והיא אמיתית.

אבל בהגדרה מדויקת יותר אדם שחי את הפנימיות של הדעת דיליה אז הוא ילך לג"ע שם יש את הבתי מדרשות הוא ילך לבית מדרש ששייך להלכות דעות דיליה לשם הוא צריך להגיע מי שכאן בהאי עלמא חלקו שהוא עוסק בתורה נעלם ומה שהוא עוסק הוא עוסק באינו חלקו שלו הוא לא מחובר לחלק שלו באורייתא גם כאשר הוא עולה לעילא אין לו את חלקו שלו באורייתא באיתגליא אז מקומו בג"ע הוא לא המקום ששייך לו כי אין לו חיבור אין לו חיבור לחלקו שלו ודאי הקב"ה אינו מקפח שכר כל בריה הוא ישלם לאדם על כל מילה ומילה של ד"ת הוא יזכה ללמוד שמה תורה אבל הוא לא יזכה להגיע לחלקו שלו. גם המקום שאליו הוא יגיע הוא לא חלקו שלו באורייתא אבל מי שעמל בתורה לשמה והגדרה היא לשמה דייקא אז הוא זוכה להגיע לחלקו שלו באורייתא וכשהוא זוכה כאן בעלמא להגיע לחלקו שלו באורייתא אז כשהוא עולה לעילא הוא זוכה להיכנס למקום ג"ע של עסקו בתורה אז הוא מתחבר לאלה שמשורש נשמתו שההלכות דעות שלהם שמהלכי הדעת שלהם הם קרובים למהלכי הדעת שלו.

לעולם פרצופיהם שונים ודעותיהם שונים אבל כמו שבפרצופיהם שונים יש בני אדם שיותר דומים זה לזה ויש בני אדם פחות דומים טבע הדבר פעמים רבות מאד שמהשבעה קרובים יותר דומים כך בהלכות דעות יש מציאות של קירבה ובהלכות דעות יש מציאות של קירבה אז אם בן אדם זוכה כאן בהאי עלמא להגיע לחלקו שלו באורייתא אז למעלה הוא הולך לבית מדרש ששייך למי שמשורשי נשמתו כמובן שזה מורכב למי שנמצא בשורשי נשמתו ונמצא במדרגתו שתי תנאים איתנהו ביה אבל הוא הולך לאותו מקום ששייך לחלקו שלו באורייתא יתר דקות לסוגיה דידן השתא הוא מרגיש שהם הקרובים האמתיים שלו זה נקרא הקרבה האמתית הפנימית מצד העולם הפנימי של האדם.

א"כ עוד פעם נסכם את הדברים עד השתא בס"ד. הקרבה החיצונית היא קירבה של חומר שבעה קרובים או קירבה של מקום בני עירו הקרבה הפנימית יותר היא קירבה של הרגשה אהבה חיבור בין בני אדם לא כחל לא סרק ויעלת חן אבל הקרבה הפנימית עוד יותר היא קירבה שמושרשת בקומת הדעת שבאדם כפי מהלכי שורש נשמתו ההלכות דעות דיליה חלקו שלו לפי זה מהלכי הקרבה שלו.

כשבאים א"כ להוליד את זה למעשה אצל מי האדם מרגיש קרוב אדם קרוב אצל עצמו זה עיקר קרבתו קרוב אצל עצמו כלשון הגמרא פעמים רבות כידוע מאד. אבל למי הוא מרגיש קרוב מעבר לעצמו כשהוא חי למטה הוא מרגיש קרובים עם בני עירו כשהוא נכנס יותר פנימה יותר עמוק הוא חי בעולם הרגשה אז הוא מרגיש את הקרבה אצל מי שהוא מחובר אליו בנפש אוהבים וידידים וזה יותר עמוק ממי שהוא מחובר אליו בעולם החומר. זה נכון שמצד ההלבשה בגוף הכח של הגוף בהכרח כדברי ר' ישראל הידועים בכוחות הכהים ובכוחות הגלויים אז בכוחות הכהים מצד הגוף מתגלה הקרבה לאנשי עירו והקרבה יתר על כן הם לבני משפחתו אבל מצד הפנים דליה הוא מחובר יותר בהרגשה אבל יתר על כן כמו שהוזכר כשאדם חי במדרגת ת"ח כלומר מדרגת ת"ח אין עיקרו מי שלומד מבקר ועד לילה אלא מדרגת ת"ח זה מי שחי בעולם של דעה חי בעולם של דעה זה נקרא ת"ח. כמה שיעור ידיעתו בתורה אם מעט ואם הרבה לפי מדרגתו כמה שהוא יכול להשיג אבל ת"ח זה מי שחי בהלכות דעות הוא חי בדעה שם הוא נמצא

וכשאדם חי בכזו תפיסה של הלכות דעות כל חלקי התורה הוא חי בדעת שהוא גילוי של הדברי תורה אז הוא חש את הקרבה למי שקרוב אליו לדעה הפנימית שלו לא מדובר כאן כמובן בדעה חיצונית של בני"א חושבים מחשבות חיצוניות ויש להם דעה בכל ענין מדובר כאן על הדעה גדולה דעה שניתנה בין שני אותיות על הדעה שהיא שורש הפנימי הלכות דעות של הרמב"ם שורש הפנימי של נשמות בני אדם על הדעה הזו עסקינן וככל שהאדם א"כ חי בפנימיות בהלכות דעות אז הוא חש את הקרבה למי שקרוב אליו בהלכות דעות זה מבחן פשוט. אם היו שואלים אותו באמצע חלום הלילה הוא נכנס עכשיו לג"ע עם מי הוא רוצה להיות עם משפחתו עם מי שקרוב אליו בהרגשה או שהוא רוצה להיות עם מי שהוא קרוב אליו בהלכות דעות את מי הוא היה בוחר? ככל שהאדם חי נמוך יותר הוא היה רודף אל בני משפחתו רדופה לילך אל בית אביה ככל שהוא חי פנימי יותר הוא היה בוחר לחיות עם מי שקרוב אליו בהרגשה וככל שהוא פנימי עוד יותר אז הוא היה בוחר לחיות עם מי שחי אתו בהלכות דעות שם הוא מכיר את מקור חייו אפילו שיש את הלבושים החיצוניים יותר לא באנו להפקיע אותם אבל לצייר את הציור השלם איפה מגיע הלכות קירבה ככל שהאדם חי פנים פנים הלכות דעות כשהוא לומד ד"ת של זולתו והוא משתווה וקרוב אליו במהלכי מחשבה שלו אז הוא מרגיש שאלו הם קרוביו אלו הם קרוביו. לא רק בגדר ת"ח שנקראו חברים שחבורתן נעימה מדין חבר אלא מדין קרובים קרובים זה לזה הם בעצם הקרבה האמתית מה שבהאי עלמא נראה שקרובים זה שבעה קרובים ות"ח הם רק מדרגת חברים זה לזה שחבורתם נעימה בפנים מצד השורש הפנימי הם הם קרוביו של האדם הם הם הקרובים האמתיים של האדם.

וההבחנה הדקה במעמקי נפשו של האדם שהאדם שיש לו שעת השקט וההרגש שלו פנוי הלכות דעות שלו זך ודק מנסה להרגיש ולהביט במעמקי הדעות שלו מיהו הוא מרגיש שהם קרוביו כאן בעולם מי הם הקרובים שלו כאן האם העולם החיצוני הם הקרוביו שלו שבעה קרובים האם אלו שהוא מרגיש אליהם אהבה או מי שחיים אתו במהלכי הדעה הפנימית כאשר אדם נמצא בעולם של הרגשה אז הדעה הפנימית לפעמים יכולה להיות מוקטנת אצלו כי הוא מחפש את האהבה הוא מחפש את הקרבה הרגשית אבל כשאדם זוכה להיכנס למעמקים הפנימיים יותר אז הוא נוגע בהלכות דעות דיליה במעמקי נפשו ושם

הוא חש את עצם הקרבה שלו זה הצורה הפנימית של החיים.

כשבאנו לכלל הדברים כמובן שיש את העומק הנוסף מה שאמר דוה"מ שמביא המס"י בתחילתו "ואני קירבת אלוקים לי טוב" אני קירבת אלוקים לי טוב ככל שהאדם נכנס יותר פנימה כמו שנתבאר אז הקרובים שלו משתנים הקרובים שלו משתנים הם יותר ויותר קרובים אליו מי שחי בעולם יותר פנימי וכשבוקעים עד המדרגה השלישי שהוזכר של הלכות דעות משם עולים לשלב הבא. ככל שהאדם ממדכך יותר ומגלה את פנימיות נפשו אז הוא מגלה את הקרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת כפשוטו כוונת הדבר קרוב ה' לכל קוראיו כלומר הקב"ה קרוב למי שקורא לו. כדוגמא בעלמא שאדם ההולך ברחוב ונפל יש בנ"א סביבותיו והוא קורא להם, הם קרובים אליו לבוא לעזור לו. אבל לא זוהי עומק ההגדרה ברור שלא.

הקב"ה הוא הקרוב בה' הידיעה "בנים אתם לה' אלוקים" אז כמו שבעולם החומר יש את השבעה קרובים אביו ואמו בפסוק אחר הקדים אמו לאביו אבל בכל אופן אביו תחילת הקרבה שורש לידתו מציאותו כך גם בעולם הפנימי יש תפיסה של קרוב מצד אביו למטה מכך זה מדרגה של כל המלמד בן חברו תורה כאילו ילדו שזה שורש של הקרבה בהלכות דעות שהוזכר המלמד בן חברו תורה אבל הקרבה העמוקה יותר הקרבה השורשית העומק המוחלט שלה זה הוא ית' שמו ואין בלתי "בנים אתם לה' אלוקים" ומצד כך הקרבה שהאדם קרוב לבוא עולם זה לא עבודה להתקרב העבודה היא לגלות שהוא קרוב של הקב"ה. כמו שיש אביו ואמו אחיו ואחותו בנו ובתו אין לו עבודה להתקרב אליהם אלא הם בעצם קרוביו. אלא משל למה הדבר דומה אדם שנשבה לבית האסורים והוא עמל ויגע לשחרר עצמו לחזור לאביו ואמו הוא לא מגלה קרובים הקרובים היו אלא הוא התרחק מקרוביו והוא חוזר לאותו מציאות של קרובים.

ושב אל אחוזתו כדוגמא בעלמא של אדם שרוצח בשגגה והולך לעיר מקלט במות הכהן הגדול אז ישוב אל אחוזתו הוא שב לביתו וכל הדינים כמו שמבואר בסוגיה במכות מעין כך כך עומק הנשמה כאשר היא נתלבשה בגוף היא ירדה כאן להאי עלמא בעולם החומר הרי שיש מציאות של כיסוי ומציאות של העלם ומהו המציאות של כיסוי והמציאות של העלם לערך דידן שאנו עוסקים השתא מה שקודם הירידה הנשמה הרגישה שהקרב האמתי שלה מיהו? הוא יתברך שמו והקרבה השנייה שלה מהי? מי שקרוב אליה בהלכות דעות והקרבה השלישית שלה מהי? מי שקרוב אליה בהרגשה זה היה הסדר בקומה של הנשמה למעלה זה צורת החיים העליונים. היא מתלבשת כאן בחומר כל הסוגיה מתהפכת ראשית כל התחדש קרוב חדש ז' קרובים אביו ואמו הלבשה הזאת יתר על כן היכן שהוא גר. ולא רק התחדשה כאן מציאות של קירבה חדשה אלא הקרבה הזאת הפכה להיות עיקר היא נתפסת כעיקר המציאות ויתר על כן היא הפכה את כל סדר המדרגות של הקרבה.

הקרבה העיקרית היא הקרבה של שבעה קרובים מי שהוא גר לידם הקרבה הפנימית יותר אלו שהוא מחובר אליהם בהרגשה הקרבה הפנימית עוד יותר מישהו מחובר אליהם בהלכות דעות והקרבה היותר פנימית זה הוא יתברך שמו. אבל זה הפך את סדר המדרגות זה עומק הירידה שהאדם יורד כאן להאי עלמא שנתהפך סדר קרוביו אבל כאשר האדם עמל ומדכך מחד הוא מתחיל לעלות מתתא לעילא סדר המדרגות מתתא לעילא אבל כשהוא זוכה להגיע לעילא אז הוא מגלה את הסדר שהיה לפני ירדתו של נשמתו כאן להאי עלמא ואז תפיסת הקרובים שלו מתהפכת מצד כך הוא מגלה את עומק הנשמה שעיקר הקרבה היא אליו יתברך שמו.

זה מה שאמר דוד המלך דוד המלך אמר "ואני קירבת אלוקים לי טוב" "כי אבי ואמי עזבוני וה' יאספני" הוא הפשיט את כל המדרגות הללו שאלני כלל אם ראוי לבוא בקהל היה לו ספק בכלל אבי ואמי עזבוני יש כאן העלם של מציאות הקרבה התחתונה אבל זה היה הכלים להגיע לקרבה העליונה לקרבה השורשית של הכלומר זה לא רק שהוא אומר שהוא משתוקק לקרבת ה' אלא עומק דבריו של דוד המלך ע"ה עניינם שהגיע לאותו מקום שהקרב שלו המוחלט והאמתי זה הוא יתברך שמו זה מה שאמר דוד המלך "ואני קירבת אלוקים לי טוב" וכששם מתחילה מציאות הקרבה משתלשל משם כל הקרבות האמתיים והנכונים.

אבל הם השתלשלות של מציאות הקרבה האדם חש שיש את עצם המציאות המוחלטת שהוא יתברך שמו ואין בלתי זה מעמקי הקרבה יש את התורה שמתגלה מאמיתת המצאו זה שורש הדעה אז הקרבה מכח כך בדברי תורה מתגלים מאותו מקום אבל יתר על כן חוזר ומשתלשל לתתא הקרבה גם בהרגשה וחוזר ומשתלשל מכח הדברי תורה עצמם מדגישים מכח הדברי תורה עצמם משתלשל הקרבה של ז' קרובים זה הפרשה דידן שניתן לשבעה קרובים משתלשל הקרבה של בני עירו שיש דין להקדימם שזה הלכות דברי תורה עצמם והקרבות האלו הם קרבות מציאותיות השאלה היא רק מה העיקר מה השני מה השלישי מה הרביעי כמו שבהלכות עדות שיש דין של קרובים עדים שקרוב פסול ויש גדרי באיזה גדרי קירבה יש ראשון בראשון שני בראשון שני בשני וכן על זה הדרך מה שיעור הקרבה שיש על אותו מהלך בדיוק מדברים עכשיו על מערכת הקרבה הזו סדר המדרגות.

א"כ ככל שהאדם בוקע יותר להלכות הפנים דיליה ונוגע במעמקים של סדר הקרבה שחלה בצורה המתהפכת שלו ואז הקרבה הפשוטה ביותר שיש לו זה "קרוב ה' לכל קוראיו לכל אשר יקראהו באמת" שם מעמקי הקרבה ובעומק יותר קירבה

לקב"ה כוללת את כל הקרבות כולם הזכרנו קירבה בגדרי מקום "בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתך" "כבודו מלא עולם" "לית אתר פנוי מיניה" כאשר אדם מרגיש קירבת ה' הוא מרגיש שהקב"ה ניצב עמו לידו כלשונו של הרמח"ל במס"ל כדבר איש אל רעהו הוא פונה אליו כאדם העומד כביכול ליד רעהו ומדבר אתו אז הקרבה אל הקב"ה מתגלה לאדם כביכול שהקב"ה נמצא עמו "ושכנתי בתוכם" בתוך כל אחד ואחד מתגלה הקרבה של הקב"ה מכח כמו שהוזכר שבעה קרובים "בנים אתם לה' אלוקיכם" אז מתגלה הקרבה מכח מדרגת הבנים.

מתגלה הקרבה מכח ההרגשה אהבת ה' יראת ה' מקרבת את האדם אליו יתברך שמו אז הוא מרגיש קירבה מכח קומת ההרגשה ויתר על כן קירבה מהלכות דעות כל התורה כולה חוכמתו ית' שמו כביכול וכאשר האדם עמל בדברי תורה ומשווה את דעתו לדעתה של תורה שהיא דעתו של הקב"ה אז הוא נעשה קרוב לקב"ה מכח ההלכות דעות של שורש נשמתו הוא נעשה קרוב אליו יתברך שמו.

ומכח כך מתגלה השורש של הקרבה כולם שמו כמו שהוזכר שהקרבה מצד שורש נשמתו של ישראל חד עמו ממש כביכול נמצא שהקרבה שחלה אצל הבורא יתברך שמו לא רק שהיא נמצאת למעלה בשורש הכל אלא היא כוללת את כל הקרבות כולם מהמדרגה העליונה עד המדרגה התחתונה זה העומק של הסוגיה של קרובים לגלות את כל גדרי הקרובים מתתא לעלא בכל מדרגותיהם בכל דיניהם ועי"כ לגלות את ואני קירבת אלוקים לי טוב וכל המדרגות כולם מריש דרגין עד אחרית דרגין אני קירבת אלוקים לי טוב הקרוב האמתי המוחלט הוא יתברך שמו ואין בלתי.

- [\[אמור 1\]](#)
- [\[שיחת השבוע תשע"ז-ח 2\]](#)

Source: [https://bilvavi.net/shiur/תשע"ז-אמור-קרובים-תשע"ז](https://bilvavi.net/shiur/תשע)

Links

[1] <https://bilvavi.net/emor>

[2] <https://bilvavi.net/weekly.shmuess>